

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εκστάν και πέμπτον ἀριθμόντες χρόνον
τὴν κλεινὴν αἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶν.

Ἔτος χλίμα κ' ἔννια κ' ἔντακάσα,
νέα πλάσις ὅτ' ἀνέη πετῶσα.

Ἄγδῃ Νοσμβρίου κ' εἰκοστῇ
κ' ἀνδρόθωσις ὄργη χειρομαστῇ.

Ἐνενητα καὶ χλίμα κ' ἔνεα,
νομοσχέδια ἔβγίζουε νεα.

Ἐπεὶ περισσευμάτων καὶ τούτων ζητημάτων.

Ἐξ ἀκορίας περισῆσις ἀπόρων ἀπορούτων
πῶς δὲν ἀκούει τὴν βοῆν ἐντέρων γουργουρούτων.

Φ.

Χειμῶν ἐνέσκηψε δεινός,
μὲς ὅτ' εὐρώπας χθόνι,
κ' ἦλιος ἔδω χιμερινός
ὡς εἶδος καλοκαιρινός
τὰ μάττα μας θαμβώνει.

Ἄλλοι τυφῶνες δυνατοὶ
καὶ χαλασμοὶ Κυρίου,
κ' ἔδω δεσποδὲς καὶ κρατεῖ
μία λιγακάδα ζῆλευτῇ
λήγοντος Νοσμβρίου.

Σκότους ἄλλοι περισσεύματα
τὸς χαιρε, γῆ τοῦ Περούδι καὶ σοῦ τοῦ Περούδέτου.
Σὺ προσπαθεῖς νὰ πῆς ἔμπρός,
ὅμως ὁ Φοῖβος ὁ λαμπρὸς
φλογίζει τὸ κεφάλι σου, τὴν ραχοκοκαλιά σου,
καὶ σταματᾷ τὸ βῆμα σου, καὶ κῶρει τὴν δουλειά σου.

Τάλλα μας περισσεύματα
θαρρῶ πῶς εἶναι ψευθίατα,
μόνον ἐκεῖνο τοῦ φωτὸς ποτὲ δὲν εἶναι χλευθῆ,
κ' ἀληθινόν κ' αἰώνιον
ἔστων τόπον τὸν δαυμόνιον
κρατεῖ καὶ βασιλεύει.

Ἄν εἰμπορούσαμε μ' αὐτὸ νὰ θρόσωμεν καὶ μόνον
καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
ἂν εἰμπορούσαμε μ' αὐτὸ νὰ θρόμεν, κακομοίρη,
κ' ἔλ με τὸν ἄργηρ,
τί λεγῶνες στρατιῶν ἰστὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος,
τί νερῆνται μεγαλήτερα κ' ἀπὸ τῆς Ἀλβινός.

Ἄν τοῦτο τὸ περισσεύματα τοῦ φλέγοντος ἡλίου
ἴμποροῖς νὰ γενῆ παρῶς,
ὁ τόπος μας ὁ φουκαρὸς
θάτρεχε μὲ τὰ τέσσερα σὲ στίβον μεγαλειού.

Τότε δὲν θάγαμε κ' ἔμεις δεινὸς ἀναστατάσις,
καὶ φόρους δὲν θὰ γόρουε κ' ἐκείνος ὁ θανάσις

Τότε δὲν θὰ κῶρωναμε
γὰ τέλη καὶ δασμοῦς,
μήτε θὰ καταστῶναμε
Προῦπολογισμοῦς.

Θὰ πανηγύριζες φαιδρὸς
ἔστων θησαυρῶν τὸν τόπον,
καὶ μήτ' ἐκώδυνος ἰδρῶς
θὰ ἔσ' ἀτάλας ἐκ μετώπων
ἐπιφανῶν ἀνθρώπων.

Τότε καὶ τὸ Βασιλεῖον τοῦ καθινὸς καλοῦ
δὲν θὰ χρωστῶσε κάλλιο λεπτὸ ἰστὴν Μιχαλοῦ,
τότε μεγάλη θάγαμε γαλήνη κ' ἡσυχία
χωρὶς κανέν' ἀγῶνα,
καὶ θάτρεχε, σ' τὸ Ζάπτεω καὶ σ' τὴν Δενδροστοκία
νὰ βλέπης καμμά μύθια.

Ποῖον περισσεύματα φωτὸς σὲ τοῦτο τὸ ρημάδι,
μὰ καὶ κενίας τόσης,
ἐποῦ σὲ κάνει καὶ τὸ φῶς νὰ τὸ θαρρῆς σκοτάδι
καὶ νὰ σοῦ φεῖγ' ἡ γνώσις.

Μέσα σ' αὐτὸν τὸν τόπο, ποῦ λέγεται σοφός,
γχατὶ νὰ περισσεύουν ἡ φτώχεια καὶ τὸ φῶς;
Ἐδῶ, ποῦ βασιλεύει καὶ λογία καὶ κρίσις,
γχατὶ νὰ μὰς φαιδρῆναι φωτὸς ἀπλέτου φώσις,
καὶ λύπη νὰ μὰς φέρη καὶ πόνο τῆς καρδιάς
τὸ κρῶ τὸ σκοτάδι τῆς ἀναπαράδιας;

Π. — Κι' ἐγὼ θὰ σ' ἐρωτήσω, βρε Φασουλῆ, γὰ τοῦτο,
πῶς ἔχομε λιγακάδας, ἀλλὰ καὶ φτώχεια πλοῦτος;

Φ. —
Δὲν ξέρω, βρε καθῶν...
μυστήριω καὶ τρέλλῳ,
ὅπου πολλὰ γανῶναι
πολύερα τσοβέλια.

Μὴν εἶναι νόμος ἀγρῆτος, νὰ περισσεύη φῶρα
ὅπου φωτὸς πληθῶρα;

ἢ μὴ σὲ κἀνὴ γάραιε τὸ φῶς αὐτὸ τὸ πλάσιον
 νὰ θέλῃς ἔτοι χάρισμα νὰ τῶς τὸν ἐπιστοίον,
 καὶ σ' ἀνοίγει ν' ἀδρατῆς καὶ νῦσαι Ποσειδῶντος,
 καὶ μόνο γιὰ τὸ Κεντρικὸ τὰ πόδια σου νὰ σέρηται.

Π—

Ὁλίως καὶ σήμερα πολλή...
 ὁ Φοῖβος ἄκτινοβολεῖ,
 καὶ ἔμεις, εὐέλγη καρά,
 δὲν ἔχομε θεσάρα.

Ἡ πλάσι γύρω μας φαίρα,
 φωτοστερι χυμένη,
 καὶ ἐν τούτοις ὁ Θανάσιος δρεῖ
 καὶ σπρίγγεται καὶ ἀσθμαίνει.

Ἄ Φοῖβος ἄκτινοβολεῖ
 καὶ γιὰ ραχίαι προσκαλεῖ
 κάθε σοφὸν κεφάλαι.

Πλὴν ὁ Θανάσιος ἀνιῶ
 καὶ σκέπτεται καὶ ἀγωνιῶ
 μὲ νούμερα μεγάλα.

Παντοῦ περισσεύμα φωτός,
 καὶ ἐν τούτοις ὁ φωστῆρ αὐτός
 δὲς του καὶ ταλανίζεται
 καὶ ρέβει καὶ ἀγωνίζεται
 γιὰ περισσεύματα ἀρθεμένων,
 ὅπου χαλοῦνται τὸν ρυθμὸν
 κάθε φρονίμου κεφαλῆς
 καὶ μέσσι καὶ ἔξω τῆς Βουλῆς.

Ἐγὼ σ' ὅταν ἴλιω ἠγίνομαι καὶ μὲ τὸ φῶς του χάσιου,
 καὶ ἔκεινος βασανίζεται πῶς νὰ μὴ κἀνὴ φησίδιο.
 Ἐχε γιὰ μόνη συντροφιά τὸν ἀρθεμὸν τὴν κλήρη
 καὶ βάλθηκε περισσεύμα πραγματικὸν νὰ δεῖξῃ
 ἡλίου φαεινότερον ἀπὸ τὸς κερναίους ἰλιου,
 ὅπου τὸν ἴλιω βλέποντας ἔπιον στρατοῦς καὶ στέλους.

Φ—

Τούτοις μάργσι ἀληθῆς
 μέσα σὲ φωτῆς ἀθέρα...
 τούτων ἀρθεμὸν κληθῆς
 τὸν σκοτίζει νύκτα μέρα.

Τούτου τὸν ἀγῶνα τίμα,
 καὶ ἔκαστ' οὐδὲ Περιμῆλο,
 δὲν ἔμπορεῖς νὰ κἀνῃς ἔμμα
 δέχου νύκτις τοιμαρῆτο.

Ἔτσι καὶ ὁ Δισπῶς καλέ,
 σὺν δὲν ἔχη ναργιλέ,
 δσο γόνιμο καὶ ἂν εἶναι τὸ γερό του τὸ κεφάλαι,
 δὲν ἔμπορεῖ μὴτ' ἐνὶ μόνῳ νομοσχέδιῳ νὰ βυδαῖ.

Ὅσοι τοῦρχονται γιὰ καιὸ,
 τὸ μαρκουτῆ τὸν ἐμπνεῖ,
 τοῦτο τὸν ὀστρακίζει
 καὶ τὸν κάνει νὰ ἔζη
 καὶ ν' ἀνακαλύπτῃ πόρους
 καὶ ἐπαφῆς νέους φέρους.

**Ναργιλέ, Σπουραγιός,
 ὄντως θαυματουργός.**

Φ.— Νάλε, Περιμῆ καργιῶ, ποῦ δὲν ἔχεις τοῦ κοκκουτοῦ,
 τοῦ θασιου τὸ μαρκουτῆ.
 Στῆς νύκτις τὴν μογαζιά,
 ποῦ μὴ νομίμα τυρβάσει,
 καθεμῆρα σπουραγιῶ
 καὶ μὲ σπῆρ κατεβάσει.

Νάλε, Περιμῆ τρελλέ,
 τοῦ λοκροῦ τὸν ναργιλέ,
 ποῦ καθάδιου δὲν ἀργεῖ
 καὶ ἀληθῆς θαυματουργεῖ.

Εἶναι κἀμποσα μαρκουτῆ, ποῦ καλνῆτουν μογαζιά,
 ὅμως εἶναι καὶ καμῆσα ποῦχουν γὰρὶ περισσή,
 ποῦ παρῶδες ἐστρατῶνται μὲσ ἀπὸ γόνια τὰ σταχιά
 καὶ θαρρεῖς πῶς εἶναι γάρβου τοῦ μεγάλου Μῶσῃ.

Τίτοιμο μαρκουτῆ θαυμαστικὸ μὲ φαίνεται καὶ ἑκείνο
 καὶ ἔμπρός του γόνι κλίση.
 Μ' αὐτὸ, ποῦ κάνει γούρ γούρ γούρ, τὸ κέρας γουργουρῆσι,
 καὶ τῶν μεγάλων ἀρθεμὸν τῆν Ἐρμιόαν χωρῆσι,
 καὶ ἀβρόχου τὴν περῶ ποσὶ
 καθῶς τὸν κἀλαι Μῶσῃ.

Ἄς διηγήσομεν καὶ τοῦτο...
 κάνει κόσμο καὶ φωτίζει,
 καὶ ἂν ἔδω καὶ ἔκει σὺν σπουτῶ
 μέχρσι αἱματος μαστίσει.

Ἐμπροσθῆ του κλίση γόνι...
 τοῦς ἀρθεμῶς μαρκαγιῶ,
 πλὴν ἀμειλικτον πατάσι
 καὶ τῆν γλάσσαν τὸν σπῆρῶν,
 καὶ ὅλοι λέγε τὸν Θανάσιον
 Λάινα Μαρκουτοσφῶρον.

Ἄς διηγήσομεν καλέ,
 τὴν κερῆσις ναργιλέ
 ἀληθῶς ἐκαστατάτου.

Σὺν σημάτῃ τὸ μαρκουτῆ
 ὅλοι τρέμουνε μπροστά του
 καὶ τὸ κέρας παποτίσι.

Π—

Ἐσο κοιλιά, ποῦ γουργουρῆσι
 μὲσ σπῆρ καυθῶ τῆς σπουραγιῶς,
 ἄκου τὸ γουργουρῆσι
 ποῦ νομοσχέδια γιγνῆ
 καθῶς τὸν ἴλιω φωτεινὰ
 σ' ὅταν φαίνεται τὸ κερῆσιον.

Ἐμπρός, ὀνίσις ἐν καρῆ,
 καὶ τούτων τὸν γερῆσσο,
 γιὰ μὲ τούτων μὲ φασῶ
 ποῦ σὲ τῶν κῆσιου.